

плещитѣ му се дигнаше на мѣтка отъ ясносинѣ аксамитѣ, прикрепена съ златна верижка. Чертитѣ на лицето му бѣха сурови и мъжествени. Свѣтлитѣ му очи пронизваха съ дързкъ и коравъ погледъ.

Това бѣ годеникътъ.

Алексей Иванко...

Българинътъ...

Женитѣ проточиха шии, за да видятъ по-добре чужденеца, жителя на страната, която само спомена шѣпнишкомъ, възбуждаше ужасъ и уплаха.

— Колко страшно гледа...

— Колко е силенъ... Може съ тия рѣце теле да удуши...

— Хубавъ е...

Различнитѣ мнения се кръстосваха въ низко, неясно шушукане.

Алексей Иванко седна между приятелитѣ си, размѣни нѣколко думи, изсмѣ се високо съ звучния си гърленъ гласъ. Ала очитѣ му непрестанно стояха устремени къмъ вратата, където всѣки мигъ щѣше да се появи императорското семейство.

Най-сетне Анна се бѣ завърнала отъ пребиванието си на островъ Родосъ и бѣ довела съ себе си и Ивановата годеница, младата си дъщеря Теодора.

Новиятъ патриций усѣщаше какъ сърдцето му бие все по-тревожно. Най-сетне той щѣше да види тая, която бѣ блѣнувалъ толкова безсънни нощи. Още въ Търново, когато за пръвъ пѣтъ баща ѝ, севастократоръ Исакъ, бѣ отровилъ сърдцето му съ лъстивитѣ си обещания. Тази, заради която бѣ станалъ убиецъ, заради която бѣ напусналъ родъ и родина, срамувайки се самъ отъ себе си.

Изведнажъ всички гърбове се сгънаха като лесъ, залюлѣни отъ внезапенъ вѣтъръ. Четирима трѣбачи влѣзоха и засвириха високо и тържествено. Още по времето на императоръ Мануилъ Комнинъ въ византийския дворъ се бѣха въвели западни обичаи. Императорскитѣ роднини се отправиха въ гѣста дружина да посрещнатъ владѣтелитѣ.